

שְׁנֵאת עוֹלָם הָזֶה שְׁבִלְבָּךְ (מתוך המחזור "יומנים שלי")

*

יומנים שלי, אין לנו על מי להשען. כל מה שאני עושה,
אני עושה להניח פגומים להשען. גופך מטל לפני כאדמה שחורה,
כארץ מולידה כבשים. כים של יין, כמכשול. כל ילד, עוד מושבה ביבשת הזו.
כל מה שאני נוסעת, אני עושה לנו בית. ברוך העולה לנו השמימה, ברוך האובד,
ברוך הנותן בפי מלים חדשות.

*

בשעה שאתה מקפל מפרשים, בערב של ימך, אני צופה במיתתך. אני צוחקת
לראות אותך מנסח בזהירות משפטים שסנקה היטיב לנסח ממך. אני צוחקת לכנפי
הברזל הכבדות של כרסת בעלי הזקן שבן שלשים ושתים שנים היה בחייו
כשהתאווה קרבת בשר לעפרו. מי טפש לותר על כתפיים לשאת, מי טפש כמוך.
בעינים ראיתי, פרפרים עולים מן הרחצה מיבשים כנפים בטפות שמש. מי עור כמוך
בשעה שאתה מקפל מפרשים.

*

יקיר לבי, מי יכבה גיהנם שבִּלְבָּךְ (אני
מכרת אותה בחרם כפות ידיך). מי ינחם
שְׁנֵאת עוֹלָם הָזֶה שְׁבִלְבָּךְ (אתה שועלים מחבלים), זעקת עניים.
לשם מה יקירי משולי החיים לשאת מלים אל עיניך
לצפות במתרחש ובנכתב. העולם אין לו לב
ואוי למי שֶׁלֵב לוֹ בעולם. הנח ללבך יקירי, אנחנו רוצים לחיות

בְּשִׁבִּיל זֹגַג מִכְנָסִים שָׁלֵם וְחֻלְצָה בְּמַדּוּתִיו, בְּשִׁבִּיל
מִכָּל דֶּלֶק מָלֵא וְלֶחֶם פָּרוֹס בְּכָל בֶּקֶר, צָרִיף לַעֲבֹד.
יוֹמָנִים שְׁלִי, הוּא יוֹצֵא לַעֲבֹד וּבּוֹכָה, וּמוֹחָה מִחֲיִיו
כָּל שְׂאֵרִיּוֹת שֶׁל גְּדֻלָּה. מִן הָעֲבוּדָה הוּא חוֹזֵר בְּכָל עָרֵב,
כַּפּוֹת יָדָיו שְׂרִיוֹנוֹת צָבִים מְלֵאִים עֶפֶר וּבּוֹ זֶרְעֵי פְּרָחִים קִטְנִים.
אֲנִי יוֹשֶׁבֶת בֵּין רַגְלָיו עֲצֵי תְּאֵנָה וּמוֹחָה זַעַת אֲפִיו. מֵעַל
לְרֹאשֵׁינוּ קִשֶׁת זֹכֶרֶת בְּרִית